

V.

Forudsætningerne for Gennemførelsen af en Nyordning efter den under Forhandlingerne med de private Banker skitserede Plan maa efter det udviklede paa afgørende Punkter erkendes *ikke* at være til Stede.

Et betydningsfuldt — omend ikke i sig selv afgørende — Moment er det, at den Balance, der har været regnet med, udvisende et samlet Tab — bortset fra Aktiekapital og Reserver — paa ca. 130 Mill. Kr. ikke vilde være et forsvarligt Grundlag at gennemføre en Nyordning paa. Ved Indskydelsen af en ny privat Aktiekapital maatte den i foranstaaende Opgørelse beregnede yderligere Tabsrisiko forudsættes dækket af Staten, selv om man maatte mene, at der under gunstigere økonomiske Forhold og ved omhyggelig Overvaagen af en Række Engagementer kan være Mulighed for et for Staten noget gunstigere Resultat, end de angivne Tal giver Udtryk for.

Hertil kommer imidlertid, at en stor Del Engagementer under B-Gruppen, ganske bortset fra Tabs-Spørgsmaalet, har en saa lidet afklaret Karakter, at det maa anses for yderst betænkeligt, forinden en virkelig Afklaring har fundet Sted, at føre disse videre i en privat Aktiebank. Af væsentlig Betydning ved Bedømmelsen af Muligheden for Videreførelse af Banken i dens nuværende Skikkelse som privat Bank er fremdeles de Oplysninger, der foran er givne om Bankens Organisation og Personaleforhold m. v., der viser, at dennes Virkeformer ikke er nedstemte i det Forhold, der vilde være nødvendigt for at give rentabel Drift af en Virksomhed i det Omfang, der efter det foreliggende maa antages at være Basis for.

Saa vel Saneringen af de til Gruppe B. henførte Engagementer som Arbejdet paa Nedbringelsen af Bankens Omkostninger og hele dennes Apparat kan kun virkningsfuldt foregaa indefra og maa være sket, forinden det kan være tilraadeligt at opgive Statsgarantien og lade Virksomheden overgaa til egentlig Privatbank-Drift.

Selvom man derfor fra Statsmagtens Side maatte være villig til at afholde det Beløb, udover det ved Opgørelsen pr. 31. December 1926 forudsatte, som en fuldstændig Sanering og Sikring efter Udvalgets Formening i Øjeblikket maa kræve, vil det ikke være muligt for Staten dermed at komme *endeligt* ud af Forholdet.

Som Stillingen er, anser vi det nemlig ikke for tilraadeligt at opgive Statsgarantien under en Videreførelse af Banken. Der vil altid ved en saadan Opgivelse være forbunden en vis Risiko; men denne øges stærkt, naar man maa erkende, at det Saneringsarbejde, der kræves for at skabe en fuldt ud sund Bankvirksomhed, endnu ikke er bragt til Afslutning, selvom det i det sidste Aarstid er skredet godt frem; og Betænkeligheden ophæves ikke ved, at der fra Statens Side stilles det efter Omstændighederne skønnede Beløb for Risikoen til Raadighed. Den afgørende Betingelse for en Opgivelse af Statsgarantien maa være, at den fortsættende Bank igennem den skete Nyordning kan siges at have baade organisationsmæssigt, driftsmæssigt og statusmæssigt fuldkommen sunde og afklarede Forhold; og en saadan Basis vil det ikke være muligt at tilvejebringe saa hurtigt, at Grundlaget kan være til Stede indenfor en saa kort Periode som den, der er forudsat til Sagens Ordning i Loven af 16. Juli 1927.

Bevarelsen af Statsgarantien vil imidlertid lægge afgørende Vanskeligheder i Vejen for en Ordning, hvorved en privat Aktiekapital bliver Grundlag for den fremtidige Virksomhed. Den nærmere Udførelse af en saadan Kombination og de Afgrænsninger, man naturligt fra Statens Side vil søge indført, vil ikke kunne undgaa at virke skadeligt paa den fortsættende Virksomhed. En Hovedfordring fra den private Kapitals Tegnere vil det utvivlsomt være, at Banken ikke underkastes andre Vilkaar i Forholdet til Staten end private Banker iøvrigt. En Fortsættelse af Statsgarantien vilde imidlertid gøre